Hicret Ve Hicreti Doğuran Sebepler
Gönderen Kadir Hatipoglu - Ekim 24 2014 09:47:17

وَإِذْ
يَمْكُرُ
بِكَ
الَّذِينَ
كَفَرُواْ
لِيُثْبِتُوكَ أَوْ
يَقْتُلُوكَ
أَوْ
يُخْرِجُوكَ
وَيَمْكُرُونَ
وَيَمْكُرُاللّهُ
وَاللّهُ
خَيْرُ
الْمَاكِرِينَ:   MEALİ :   “Hani bir vakitler kâfirler, seni tutup bağlamak veya öldürmek veya (Mekke’den) sürüp çıkarmak için tuzak kuruyorlardı da onlar tuzak kurarken Allah ta tuzaklarını bozuyordu. Öyle ya Allah, tuzakların en iyisini kurar.”   (ENFAL SURESİ – 30. AYET)   HİCRET OLAYINI ŞU ÜÇ BAŞLIK HALİNDE ÖZETLEMEK UYGUN OLACAKTIR:

             - HİCRET VE HİCRETİ DOĞURAN SEBEPLER

             - HİCRETİN SAFHALARI

             - HİCRETİN SONUÇ VE ETKİLERİ   A-) HİCRET VE HİCRETİ DOĞURAN SEBEPLER: Hicret, Peygamberimiz (SAV)’in Mekke’den Medine’ye göç etmesidir. Peygamberimiz (SAV), Mekke’de doğmuş ve İslamiyet’i tebliğ etmek üzere burada görevlendirilmişti. Doğup büyüdüğü Mekke halkı genelde müşrikti, putlara tapıyorlardı. Hâlbuki ibadet yalnızca Allah’a yapılır. Çünkü yaratan O, Yaşatan O, öldürecek ve sonra tekrar diriltecek olan O. Böyle olunca O’ndan başkası ibadete müstahak değildir. Bunun için ilk insan ve ilk peygamber olan Hz Adem (AS)’dan itibaren bütün peygamberler ilk önce Bir olan Allah’a inanmaya ve yalnız O’na ibadet etmeye çağırmışlardır. Peygamberimiz (SAV) de öyle yapmış, önce en yakın arkadaşlarına İslam’ı tebliğ etmiş, sonra da bunu herkese ulaşacak şekilde yaymıştı.   Peygamberimiz (SAV)’in çağrısını duyanlar O’na inanıyor ve etrafında

toplanıyorlardı. Çünkü Peygamberimiz (SAV) o toplumda EL-EMİN=GÜVENİLİR diye tanınmış, güzel ahlakıyla herkes tarafından sevilmişti. Yalan konuşmadığı ve kimseyi aldatmadığı herkesin ortak inancı idi. Onun için de söylediği dinleniyor ve herkese güven veriyordu.   Müslümanların sayısı günden güne artıyor ve Allah’ın dini gönüllerde yer ediyordu. Ancak Mekke’de söz sahibi olan Kureyş Kabilesi ileri gelenleri bundan endişe duyuyor, toplum üzerindeki etkinliklerini yitireceklerinden ve çıkarlarının sona ereceğinden korkuyorlar, bunun için bu duruma engel olmak istiyorlardı. Hem Peygamberimiz (SAV)’e hem de O’na inananlara amansız düşman kesilmişlerdi. Güçlü oldukları için Müslümanlara her kötülüğü yapıyor, akıl almaz işkenceler uyguluyor, bu dinden vazgeçmelerini istiyorlardı.   Mekke müşriklerinin işkenceleri dayanılmaz hale gelince Peygamberimiz (SAV), İslam güneşine başka ufuklar aramayı düşündü. Hac münasebetiyle Mekke’ye gelmiş olan Yesrip (Medine) lilerden bazılarıyla AKABE denilen yerde 621 ve 622 yıllarında iki defa toplantı yaptı. Onlara İslam’ı anlattı ve Müslüman olmalarını istedi. Onlar da İslam’ı kabul ederek Medine’ye döndüler. Böylece İslam, Medine’ye girmiş oldu. Orada da Müslümanlar çoğalmaya başladı. Peygamberimiz (SAV) de Mekke’den Medine’ye göç etmek isteyenlere izin verdi ve şöyle buyurdu: “Sizin hicret edeceğiniz yerin iki kara taşlık arasında hurmalık bir yer olduğu bana gösterildi.”   Peygamberimiz (SAV)’in bu izin ve teşviki ile Medine’ye hicret başladı. Kısa zamanda pek çok kimse, Hz Ömer (RA) da dâhil olmak üzere Medine’ye göç etti. Mekke’de Hz Ebu Bekir (RA), Hz Ali (RA) ve Mekke’de Müslüman oldukları için aileleri tarafından hapsedilmiş olanlarla köle ve cariyelerden başka kimse kalmamıştı. Hz Ebu Bekir (RA) da hicret etmek istemiş, Peygamberimiz (SAV) kendisine: “Acele etme, bana hicret için izin verileceğini umuyorum.” diyerek izin vermemişti. Hz Ebu Bekir (RA): “Anam-babam sana feda olsun, gerçekten bunu umuyor musunuz?” diye sordu. Peygamberimiz (SAV): “Evet umuyorum.” diye cevap verdi ve Hz Ebu Bekir (RA) buna çok sevindi.   DARÜN NEDVE’NİN KORKUNÇ KARARI   Mekke’de Müslümanlardan kimsenin kalmadığını, hepsinin Medine’ye göç ettiğinin gören Mekke ileri gelenleri telaşlanmaya başladılar. Hz Muhammed (SAV) de Medine’ye hicret eder, Müslümanların başına geçerse kendileri için iyi olmayacağını, Şam ticaret yolu Medine’den geçtiği için kapatabileceğini düşündüler. Mekke’de hemen hemen yalnız kalan Peygamberimiz (SAV) için bir şey düşünmeli dediler. Bu amaçla Kureyş’in ileri gelenleri DARÜN NEDVE denilen, önemli kararların alındığı yerde toplandılar. Toplantıya başta Ebu Cehil olmak üzere, Ebu Süfyan, Ebu’l Bahteri, Utbe b. Rabia, Cübeyr b. Mut’im gibi Mekke’nin ileri gelenleri katıldılar. Toplantı son derece gizlilik içerisinde yapıldı. Toplantıda çeşitli görüşler ileri sürüldü, tartışmalar yapıldı. Bir kısmı Peygamberimiz (SAV)’i bağlayıp her tarafı kapalı bir yerde ölünceye kadar hapsedelim dedi. Bazıları O’nu bir deveye bindirip uzak yerlere sürelim dedi. Bu görüşlerden hiç biri kabul

görmedi. Nihayet Ebu Cehil: “Kureyş kabilesinin bütün kollarından birer temsilci seçelim. Bunlar aynı anda Muhammed (SAV)’e hücum edip öldürsünler. Kimin vurduğu belli olmasın. Böylece kanı bütün Kureyş kabilesine dağılmış olur. Haşimiler, bütün Kureyş kollarına karşı çıkamayacaklarından kan davasına kalkışmazlar, çaresiz diyete razı olurlar. Bu iş te böylece kapanmış olur.” dedi. Ebu Cehil’in bu teklifi kabul edildi. Bu işi yapacak kırk kişi seçilerek toplantıya son verildi. Bir an evvel bu kırk kişinin görevlerini yerine getirmeleri istendi.   O caniler ve beyinsizler, kendilerine doğru yolu göstermekten, dünya ve ahirette mutlu olmaları için –huzuru kaçarcasına- çaba harcamaktan başka bir şey yapmayan âlemlere rahmet sevgili Peygamberimiz (SAV)’i öldürme kararını kendilerinden başka kimsenin bilmediğini sanıyorlardı. Hâlbuki yanılıyorlardı. Çünkü yerde ve göklerde olan her şeyi, hatta hain bakışını ve sinelerin gizlediğini bilen Allah vardı. Nitekim Darün Nedve’de alınan kararla ilgili Kur’an şöyle buyuruyor:
وَإِذْ
يَمْكُرُ
بِكَ
الَّذِينَ
كَفَرُواْ
لِيُثْبِتُوكَ أَوْ
يَقْتُلُوكَ
أَوْ
يُخْرِجُوكَ
وَيَمْكُرُونَ
وَيَمْكُرُاللّهُ
وَاللّهُ
خَيْرُ
الْمَاكِرِينَ:   “Hani bir vakitler kâfirler, seni tutup bağlamak veya öldürmek veya (Mekke’den) sürüp çıkarmak için tuzak kuruyorlardı da onlar tuzak kurarken Allah ta tuzaklarını bozuyordu. Öyle ya Allah, tuzakların en iyisini kurar.” (ENFAL SURESİ – 30. AYET)   Allah onların kararlarını Cebrail (AS) vasıtasıyla Peygamberimiz (SAV)’e bildiriyor ve Mekke’yi terk edip Medine’ye hicret etmesini emrediyordu. Peygamberimiz (SAV) bu emri alır almaz Hz Ebu Bekir (RA)’ın evine geldi. Hz Ebu Bekir (RA), Peygamberimiz (SAV)’in geldiğini görünce, vallahi önemli bir olay olmadıkça bu saatte, öğle vaktinde günün en sıcak saatinde evimize gelmek Peygamberimiz (SAV)’in âdeti değildir, dedi ve heyecanla Peygamberimiz (SAV)’i karşıladı. Peygamberimiz (SAV): “Yanında kim varsa dışarı çıkar, önemli bir şey görüşeceğim.” buyurdu. Evde Hz Aişe (RA), kız kardeşi Esma (RA) ve Hanımı Ümmü Ruman (RA) vardı. Hz Ebu Bekir (RA): “Yabancı yok ey Allah’ın Rasülü (SAV).” Bunun üzerine Peygamberimiz (SAV): “Medine’ye hicret için bana izin verildi.” buyurdu. Hz Ebu Bekir (RA), heyecanla sordu: “Size arkadaşlık etme şerefine erecek

miyim? Dedi. Peygamberimiz (SAV): “Evet, beraber olacağız.” buyurdu. Hz Ebu Bekir (RA) bu habere çok sevindi. Dört aydan beri bugün için beslediği iki devesi vardı. Birisini Peygamberimiz (SAV)’e teklif etti: “Şu iki deveden birisini beğen al.” dedi. Peygamberimiz (SAV), Hz Ebu Bekir (RA)’ı şaşırtan bir şey söyledi. En samimi dostunun bile minnet yükü altında kalmak istemediği için: “Ancak bedelini ödemek suretiyle alabilirim.” buyurdu. Hz Ebu Bekir (RA): “Anam babam size feda olsun.” dediyse de, Peygamberimiz (SAV) sözünde ısrar etti. Hz Ebu Bekir (RA) başka çaresi kalmadığı için devenin bedelini belirlemeye razı oldu.   Burada bir noktaya dikkat çekmekte fayda var: Yüce Peygamberimiz (SAV), en sevdiği dostu Hz Ebu Bekir (RA)’ın kendisi için hazırladığı deveye ücretini ödemeden binmeyeceğini söylemesi bizim için önemli bir uyarıdır. Din uğruna, dindarlık uğruna geçimini başkalarına yükleyen kimseler bunu kulaklarına küpe yapmalıdırlar. Dindarlıklarını başkalarına parayla satmamalıdırlar.   B-) HİCRETİN SAFHALARI: Hz Aişe (RA) ablası Esma (RA) seyahat için gerekli hazırlıkları yapmaya başladı. Peygamberimiz (SAV), Hz Ali (RA)’ı çağırdı ve: “Ben Medine’ye gidiyorum, sen bu gece benim yatağımda yat, örtümü üzerine al. Sabahleyin bu emanetleri sahiplerine ver ve sonra da hemen gel.” buyurdu.   Mekke müşriklerini anlamak çok zor. Hem Peygamberimiz (SAV)’i kendilerine düşman biliyor, hem de O’nu en güvenilir kişi bilerek kıymetli eşyalarını ve mücevherlerini O’na emanet ediyorlardı. Kendi adamlarına güvenmiyorlardı. O yüce Peygamber (SAV) de emanete verdiği önemi burada gösteriyor. Böyle hem kendisi hem de Müslümanlar için ölüm-kalım savaşı verirken yanındaki emanetleri sahiplerine vermek için Hz Ali (RA)’ı Mekke’de bırakıyor, yatağına yatırıyordu. Hz Ali (RA) durumun vahametini yani Peygamberimiz (SAV)’in yatağının bir ölüm yatağı olabileceğini bildiği halde hiç tereddüt etmeden aldığı emri yerine getiriyordu. Akşam oldu. Katiller evin etrafını sardı. Peygamberimiz (SAV)’in dışarı çıkmasını bekliyorlardı. Çünkü bir adamı evinin içinde öldürmek, Araplarda cinayetin en çirkiniydi. Bunun için katiller geleneğe uyarak Peygamberimiz (SAV)’i evinin içinde değil, dışarı çıktıktan sonra öldürmek istiyorlardı.   Peygamberimiz (SAV) eline bir avuç toprak aldı. YASİN suresini baş tarafından 9. ayetine kadar okuyarak, kendisini öldürmek için bekleyen kişilerin üzerine saçtı ve gözlerinin önünde aralarından çıkıp gitti. O’nu göremediler. Evden çıkan Peygamberimiz (SAV), Kâbe’yi ziyaret etti ve orada şu duygu dolu sözleri söyledi: “Ey Mekke, vallahi sen Allah katında yeryüzünün en hayırlı yerisin. Bana da en sevimli yerisin. Vallahi eğer buradan çıkmaya mecbur bırakılmasaydım, çıkmazdım.”   SEVR MAĞARASI   Peygamberimiz (SAV) ve Hz Ebu Bekir (RA) Mekke’nin güneyinde bir buçuk saat mesafedeki Sevr Dağına vardılar. Dağa tırmanarak zirvesindeki mağaraya gizlendiler.   Burada yine bir noktaya dikkat çekmek gerekir: Peygamberimiz (SAV) bizlere tedbir almadan Allah’a tevekkül etmenin, Allah’ın emrettiği tevekkül olmayacağını

öğretiyor. Medine’ye gidecekler. Medine ise Mekke’nin kuzeyinde bulunuyor. Ama bir tedbir olmak üzere Medine’ye ters istikamette bulunan Sevr Dağına geliyor ve bir tedbir olmak üzere burada saklanıyorlar. Peygamberimiz (SAV)’in buradaki davranışları, O’nun Allah’a nasıl candan bağlı olduğunu gösteriyor. Öyleyse tedbir almadan tevekkül etmek dinin emrettiği tevekkül değildir.   Eli silahlı katiller evi sarmış, Peygamberimiz (SAV)’in dışarı çıkmasını bekliyorlardı. Onlar bekleye dursunlar, Peygamberimiz (SAV) evden çıkıp gitmişti. Sabaha kadar beklediler. Dışarı çıkan olmayınca eve girdiler. Yatakta Hz Ali (RA)’ı görünce şaşırdılar ve boşuna beklediklerini anladılar. Hz Ali (RA)’ı alıp götürdüler ve bir süre sonra serbest bıraktılar.   Mekke müşrikleri gruplar halinde her tarafta Peygamberimiz (SAV)’i aramaya başladılar. Bulana yüz deve vereceklerini ilan ettiler. Her tarafı arıyorlardı. Hatta bunlardan bir kısmı mağaranın ağzına kadar gelmiş, o kadar yaklaşmışlardı ki, adamların sesi içeriden duyuluyordu. Hz Ebu Bekir (RA) endişelenmeye başladı. Peygamberimiz (SAV)’in kulağına eğilerek:“ Düşmanlar çok yaklaştı, o kadar ki, ayaklarının dibine bir baksalar bizi görecekler.” dedi. Peygamberimiz (SAV) şöyle cevap verdi: “Gam yeme, Allah bizimle beraberdir.” Hatta o sırada mağaranın karşısına kadar gelenlerden biri mağaranın içine girip aramak istemiş, Ümeyye b. Halef ona: “Orada ne işin var? Aklını mı yitirdin? Baksana Muhammed (SAV) doğmadan önce orada örümcekler ağ germiş, kuşlar yuva yapmış.” dedi ve içeriye girmesine engel oldu. Mağaranın ağzına örümcekler ağ germiş, bir çift güvercin yuva yapmıştı. İşte tarih kitaplarının sözünü ettikleri mağara mucizeleri bunlardır.   Allah, bir kulunu korumak istediği zaman onun sebeplerini de yaratır. Kur’an bu konuda şöyle buyuruyor:
إِلاَّ
تَنصُرُوهُ
فَقَدْ
نَصَرَهُ
اللّهُ إِذْ
أَخْرَجَهُ
الَّذِينَ
كَفَرُواْ
ثَانِيَ
اثْنَيْنِ
إِذْ هُمَا
فِي الْغَارِ
إِذْ يَقُولُ
لِصَاحِبِهِ
لاَ تَحْزَنْ
إِنَّ اللّهَ
مَعَنَا
فَأَنزَلَ
اللّهُ
سَكِينَتَهُ
عَلَيْهِ
وَأَيَّدَهُ
بِجُنُودٍ
لَّمْ

تَرَوْهَا
وَجَعَلَ
كَلِمَةَ
الَّذِينَ
كَفَرُواْ
السُّفْلَى
وَكَلِمَةُ
اللّهِ هِيَ
الْعُلْيَا
وَاللّهُ
عَزِيزٌ
حَكِيمٌ:
“Eğer siz O’na (Allah’ın Rasülüne (SAV)’e) yardım etmezseniz (bu önemli değil); Allah O’na yardım etmiştir. Hani kâfirler O’nu iki kişiden biri olarak (Hz Ebu Bekir (RA)’la birlikte Mekke’den) çıkarmışlardı da; Hani onlar mağaradaydı, O, arkadaşına: “Üzülme, çünkü Allah bizimle beraberdir.” diyordu. Bunun üzerine Allah ona (sükûnet sağlayan) emniyetini indirdi. Onu sizin görmediğiniz bir ordu ile destekledi ve kâfir olanların sözünü alçalttı. Allah’ın sözü ise zaten yücedir. Çünkü Allah üstündür, hikmet sahibidir.” (TEVBE SURESİ – 40. AYET)   Peygamberimiz (SAV) ve Hz Ebu Bekir (RA) mağarada üç gün üç gece kaldılar. Hz Ebu Bekir (RA)’ın küçük oğlu Abdullah geceleri gelir, Mekke’de olup bitenleri onlara bildirir, şafak sökerken şehre dönerdi. Dördüncü gün olunca Kureş’in kendilerini takip etme işinin yavaşladığına inanarak mağaradan çıktılar. Bir gayri Müslim ama güvenilir bir insan olan Abdullah b. Ureykıt’ı kendilerine yol göstermek üzere ücretli tuttular ve Medine’ye gitmek üzere çöllere daldılar.

SÜRAKA’NIN ATI SÜRÇÜYOR
Kureyş daha önce Hz Muhammed (SAV)’i ölü veya diri getirene yüz deve vereceğini ilan etmişti. Bu büyük bahşişi almak üzere kendine güvenen pek çok kimse Peygamberimiz (SAV)’in peşine düştüler. Bunlardan biri de Süraka b. Cu’şum idi. Bu mükâfata aldanarak Peygamberimiz (SAV)’in izini takip etmişti. Peygamberimiz (SAV) ve arkadaşı Hz Ebu Bekir (RA)’ın konakladıkları yere varmış, hemen atını mahmuzlayarak ilerlemiş, fakat onlara yetişemeden atının ayağı sürçmüş, kendisi de yere yuvarlanmıştı. Süraka okunu alarak Arap âdetine göre fal bakmış, fal fena çıkmıştı. Ancak yüz develik mükâfat gözlerinin önüne gelince falı unutmuş, ilerlemeye karar vermiş, bu defa da atının ayakları kuma iyice gömülmüştü. Süraka atından inerek tekrar falına bakmış, fakat fal yine kötü çıkmıştı. Bundan dolayı Süraka’nın morali bozulmuş, bu işte bir fevkaladelik olduğunu anlamıştı. Bunun üzerine Süraka Peygamberimiz (SAV)’e doğru ilerlemiş, O’na Kureyş’in vaat ettiği mükâfatı

haber vermiş ve kendisini affetmesi için yalvarmaya başlamıştı. Bu bir tesadüf değil, Allah’ın Peygamberimiz (SAV)’i koruduğunun bir alametidir. İslam’ın parlak geleceğini de anlamış ve Peygamberimiz (SAV)’den bir ferman vermesini istemişti. Bu ferman kendisine verilmişti. Süraka daha sonra Müslüman olmuştur. Süraka fermanı alınca geri dönmüş, arkadan gelen takipçileri de geri çevirmiştir.   İşte görülüyor ki, Allah bir şeyi murat ettiği zaman onun sebebini de yaratıyor. Daha birkaç dakika önce Peygamberimiz (SAV)’i yakalamak için koşan Süraka şimdi buna engel oluyordu. Az önce kendisi takipçi olduğu halde şimdi takipçileri geri çeviriyordu. Bir Rivayete göre Ebu Cehil, Süraka’nın bu hareketiyle alay ederek onu ayıplamış, o da: “Eğer atımın nasıl kumlara batıp saplandığını görseydin, Muhammed (SAV)’in peygamberliğini sen de tasdik eder, O’na inanırdın.” demiştir. Süraka geri döndükten sonra bu küçük kafile kızgın çöllerde yoluna devam etti.   Bu yolculuğun ne kadar zor şartlar altında yapıldığını bugün anlamak mümkün değildir. Yiyecek yok, su yok, serinleyecekleri bir gölgelik yok. Her tarafı saran alev dalgaları çölü kasıp kavuruyor. Yedi gün yedi gece bu kızgın çöllerde, vadilere dalarak, dağlara çıkarak yürüdüler. Mekke’den Medine’ye giderken yolda şu ayet nazil oldu: إِنَّ
الَّذِي
فَرَضَ
عَلَيْكَ
الْقُرْآنَ
لَرَادُّكَ
إِلَى
مَعَادٍ قُل
رَّبِّي
أَعْلَمُ مَن
جَاء
بِالْهُدَى
وَمَنْ هُوَ
فِي ضَلَالٍ
مُّبِينٍ:   “Kur’an’ı (okumayı, tebliğ etmeyi ve O’na uymayı) sana farz kılan Allah, elbette seni (Mekke’ye) iade edecektir.” (KASAS SURESİ – 85. AYET)   Mekke’ye dönüşün müjdesi de böylece verilmiş oluyordu. Peygamberimiz (SAV)’in Medine’ye gelmekte olduğunu haber alan Medine’liler, O’nu heyecanla bekliyorlardı. Medine halkı her sabah şehir dışına çıkıyor, öğleye kadar Rahmet Peygamberi (SAV)’in gelişini gözlüyorlar, sonra da üzülerek geri dönüyorlardı. Bir gün halk bekledikten sonra şehre dönerken bir kalenin tepesinde duran bir Yahudi kızı uzaktan bir kafile gördü;. Hemen halka haber gönderdi, beklediğiniz misafir geliyor dedi. Bu haber üzerine şehir baştanbaşa sevinçle çalkalandı. Medine’liler bayramlıklarını giyerek ve silahlarını kuşanarak bu aziz misafiri karşılamaya çıktılar.   Medine’ye bir saat mesafede KUBA adı verilen bir yer vardı. Medine’lilerin birçok aileleri burada yaşardı. Gülsüm b. Hedm’in başkanı olduğu Amr b. Avf ailesi buranın en tanınmış sakinlerindendi. Peygamberimiz (SAV) buraya ulaştığı zaman bu aileler O’nu tekbirlerle karşıladılar. Kâinatın efendisi

(SAV)’i misafir etme şerefi onlara nasip oldu. Hz Ali (RA), Peygamberimiz (SAV)’in Mekke’den ayrılmasından üç gün sonra, Mekke’den ayrılmış ve Kuba’da Peygamberimiz (SAV)’e yetişerek O da bu aile tarafından misafir edilmişti. Zaten Ashab-ı Kiram’ın pek çoğu bu ailenin yanında misafir olarak bulunuyordu. Peygamberimiz (SAV) Kuba’ya Miladi 622 yılı 20 Eylül Pazartesi günü ulaştı. Peygamberimiz (SAV) burada ilk iş olarak Gülsüm b.Hedm’in hurmalarını kuruttuğu yerde bir mescit inşa etmiştir. Bu mescidin inşasında Peygamberimiz (SAV) herkesle birlikte bir işçi gibi çalışmıştır.

   İslam’da ilk inşa edilen bu mescit hakkında Kur’an şöyle buyurur:
لَّمَسْجِدٌ
أُسِّسَ
عَلَى
التَّقْوَى
مِنْ أَوَّلِ
يَوْمٍ
أَحَقُّ أَن
تَقُومَ
فِيهِ فِيهِ
رِجَالٌ
يُحِبُّونَ
أَن
يَتَطَهَّرُ&#16
08;اْوَاللّهُ
يُحِبُّ
الْمُطَّهِّ&#15
85;ِينَ:   “İlk günden takva üzerine kurulan mescit (Kuba Mescidi) içinde namaz kılman elbette daha doğrudur. Onda temizlenmeyi seven adamlar vardır. Allah ta çok temizlenenleri sever.” (TEVBE SURESİ – 108. AYET)   Peygamberimiz (SAV) burada 14 gün kaldıktan sonra bir Cuma günü Medine’ye hareket etti. Beni Salim mahallesinden geçerken Cuma vakti girdiği için burada ilk Cuma namazını kıldı. İlk Cuma namazı burada kılınan namazdır. Namazdan sonra Medine’ye doğru hareket etti. Kuba’dan Medine’ye kadar halk yolların iki tarafına sıralanmışlardı. İçten gelen bir sevgiyle tezahürat yapıyorlardı. Medine, böyle bir güne ilk defa şahit olmuş oluyordu. Peygamberimiz (SAV) geçerken sağdan soldan: “Buyrun ey Allah’ın Rasülü, işte evlerimiz, işte mallarımız, işte canlarımız, emrinize amade.” diyerek davet ediyorlardı. Peygamberimiz (SAV) bu samimi davetlere nezaketle karşılık veriyor, yoluna devam ediyordu. Peygamberimiz (SAV) tam şehre gireceği sırada kalabalık o dereceyi bulmuştu ki, kadınlar damların üzerine çıkarak şarkılar söylüyorlardı. O gün hep birlikte şu şiiri söylüyorlardı:
     “Dolunay Veda Sağının sırtlarında bize doğdu, Allah’a yalvaran bulundukça bize de şükretmek düşer. Ey bize gönderilen Peygamber (SAV), sen itaat olunan emirle geldin.”   Mini mini yavrular da şöyle diyorlardı: “Biz Neccar oğullarının kızlarıyız. Muhammed (SAV)’in komşuluğu ne hoş komşuluktur.”
     Herkes bu büyük misafiri kendi evinde ağırlamak istiyor,

devesinin yularına sarılarak: “Buyrun ey Allah’ın Rasülü!” diyordu. Peygamberimiz (SAV) ise gülümseyerek: “Deveyi kendi haline bırakınız, o memurdur.” diyor, onların gönüllerini hoş ediyordu.   Deve önce Beni Neccar’dan iki yetime ait bir arsa üzerine çöktü ve hemen kalktı. Peygamberimiz (SAV) daha sonra bu arsayı satın alarak burada mescidini inşa etmiştir. Deve ikinci defa çöktü ve boynunu uzatarak tatlı bir şekilde bağırdı. Bunun üzerine Peygamberimiz (SAV): “İnşallah konağımız burasıdır.” diyerek devesinden indi. Burası Neccar oğullarından Halid b. Zeyd (RA)’ın, yani Ebu Eyyub el-Ensari’nin evine en yakındı ve O’nun evine misafir oldu.   C-) HİCRETİN SONUÇ VE ETKİLERİ: Hicret, İslam tarihinin en önemli olayıdır. İslamiyet Mekke şehri hudutları dışına hicretle taşmış ve bu güneş dünyaya Medine ufuklarından yayılmıştır. Kur’an-ı Kerim ayetlerinin bir kısmı Mekke’de, bazıları da Medine’de nazil olmuştur. Bu büyük olaya ilk Müslümanlar fazlaca önem verdikleri ve diğer olaylardan daha çok anılmaya değer buldukları için Hz Ömer (RA)’ın hilafeti zamanında onu tarih başlangıcı olarak kabul etmişlerdir.   Hicret olayının milletimiz ve ülkemiz için hayırlara vesile olmasını Allah’tan diliyorum. Allah, milletimizi ve memleketimizi her türlü felaket ve musibetlerden muhafaza buyursun.   ÂMİN…   KAYNAK : DİYANET AYLIK DERGİ   TEMMUZ-99

islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler